

Rzeszów, dnia 07 marca 2019 r.

Trybunał Konstytucyjny

Al. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżąca: N **sp. z o.o. oddział w P**, (dawniej
spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) z siedzibą w W, ul.
W, nr KRS, NIP
reprezentowana przez radcę prawnego Roberta Szczepanka, Kancelaria Prawnicza
CAUSA FINITA, 35-310 Rzeszów, Al.T.Rejtana 36 I. 12

Organ: Samorządowe Kolegium Odwoławcze w K

Sygnatura akt: Ts 177/18

PISMO PEŁNOMOCNIKA SKARŻĄCEGO W PRZEDMIOCIE UZUPEŁNIENIA BRAKÓW FORMALNYCH

Działając w imieniu N **sp. z o.o. oddział w P**, (dawniej
spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) z siedzibą w W (dalej:
Skarżąca lub **Spółka**), w nawiązaniu do Zarządzenia sędziogo Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28
lutego 2019 r. dot. usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej, w załączeniu przedkładam
stosowne pełnomocnictwo szczególne do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej, a także
reprezentowania skarżącej w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym. Zaznaczam również,
że zgodnie z k.s.h., przepisy art. 205 i 373 nie wyłączają ustanowienia prokury jednoosobowej ani nie
ograniczają praw prokurentów wynikających z przepisów o prokurze. Prokurent samoistny może więc
samodzielnie reprezentować spółkę i podpisać pełnomocnictwo.

Poniżej wskazuję również jakie wolności lub prawa skarżącej wyrażone w art. 64 ust 1 i 3 w związku z
art. 2, art. 32 ust 1, art. 84, art. 168 i art. 217 Konstytucji zostały naruszone oraz wskazuję dokładne
określenie sposobu ich naruszenia.

Zdaniem Skarżącego w wyniku stosowania przepisów będących przedmiotem skargi konstytucyjnej
**zostało naruszone jego prawo do własności oraz wolność od nieproporcjonalnych i
naruszających zasadę równości ograniczeń tego prawa stosowanych w prawie podatkowym, a
także prawo do sprawiedliwego i równego ponoszenia ciężarów publicznych.**

Powszechnie wiadomym jest, że ustawodawca dysponuje bardzo szeroką swobodą w zakresie kształtowania przepisów prawa podatkowego i tym samym nakładania na obywateli obciążeń o charakterze daninowym. Nie można jednak uznać aby swoboda ta była nieograniczona. Wskazane w skardze konstytucyjnej z dnia 30 listopada 2018 r. przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – art. 64 ust 1 i 3 w związku z art. 2, art. 32 ust 1, art. 84, art. 168 i art. 217 Konstytucji RP mają służyć jako wzorzec kontroli względem zaskarżonych przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Wskazane wyżej przepisy należy odczytywać łącznie jako zespół ograniczeń stawianych ustawodawcy w momencie korzystania z powyższej swobody. W doktrynie zespół ten jest określany mianem zasady sprawiedliwości podatkowej w ujęciu materialnym. U jej podstaw leży zasada demokratycznego państwa prawnego oraz zasada sprawiedliwości społecznej. Składają się na nią ponadto wskazane w skardze konstytucyjnej zasada proporcjonalności, zasada równości, zasada ochrony prawa własności i zasada ograniczania wolności działalności gospodarczej wyłącznie w drodze ustawy i ze względu na ważny interes publiczny. Z treści powyższych przepisów wynika, że przepisy prawa podatkowego powinny być tworzone z poszanowaniem prawa do własności, jakiego wymaga wyrażona w przepisie art. 32 konstytucji RP zasada równości i zakaz dyskryminacji.

Przepisy ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, które są przedmiotem skargi konstytucyjnej prowadzą do nieproporcjonalnego naruszenia prawa do własności Skarżącego. Naruszają także jego prawo do równego traktowania w zakresie ciążących na nich obowiązków podatkowych. W niniejszej sprawie dochodzi do tego jednocześnie na dwóch płaszczyznach:

- 1) Prawo do własności skarżącego jest naruszane w ten sposób, że jako posiadacz nieruchomości jest on zobowiązany do ponoszenia ciężaru podatkowego ustalonego dla nieruchomości związanej z prowadzeniem działalności gospodarczej pomimo tego, że działalność gospodarcza i związany z nią zarobkowy charakter, nie jest prowadzona na tej konkretnej nieruchomości. W rzeczywistości dochodzi więc do dyskryminacji skarżącego gdyż gdyby posiadał tę samą nieruchomość niezwiązaną z prowadzeniem działalności gospodarczej (a faktycznie na tej nieruchomości działalności nie prowadzi i nie pobiera z niej korzyści) to mógłby płacić podatek w niższym wymiarze, co w mniejszym zakresie uszczuplałoby jego majątek. W konsekwencji zostaje naruszone jego prawo do wolności od nieproporcjonalnych i naruszających zasadę równości ograniczeń tego prawa stosowanych w prawie podatkowym.
- 2) Jednocześnie dochodzi do naruszenia prawa do własności skarżącego, który jest przedsiębiorcą, ale posiadane przez niego lokale nigdy nie były, nie są i nie nadają się do wykorzystania do prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Zdaniem skarżącego naruszone zostało jego prawo do sprawiedliwego i równego ponoszenia ciężarów publicznych w taki sposób, że pomimo iż nie prowadzi w nieruchomości działalności gospodarczej musi uiszczać podatek od nieruchomości w takim samym wymiarze co przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą na nieruchomości i czerpiący z nieruchomości korzyści. Nie ulega wątpliwości, że ponoszenie takiego samego ciężaru podatkowego od nieruchomości, która

przynosi przychód oraz od nieruchomości która przychodu nie przynosi jest nieproporcjonalne, niesprawiedliwe oraz nadmiernie obciąża posiadacza nieruchomości na której działalność gospodarcza nie jest prowadzona.

Zaskarżony przepis art. 1a ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych – w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. stanowi więc dla organów podatkowych podstawę do zbyt głębokiej i nieuzasadnionej w ocenie skarżącego ingerencji w jego prawo do własności. Narusza przy tym w sposób oczywisty zasadę równości, poprzez nieprawidłowe różnicowanie sytuacji prawnopodatkowej przy jednoczesnym automatyzmie podejmowanych decyzji, gdzie posiadane przez przedsiębiorcę nieruchomości uznawane są jako wykorzystywane do prowadzenia działalności gospodarczej bez jakiegokolwiek odniesienia do stanu faktycznego rzeczy, a w szczególności faktu wykorzystywania danej nieruchomości do prowadzenia działalności czy wręcz w ogóle możliwości prowadzenia na danej nieruchomości działalności gospodarczej. Kwestionowany przepis prowadzi więc do skrajnego fiskalizmu gdzie biorąc pod uwagę np. realia niniejszej sprawy, skarżący został obciążony maksymalnym podatkiem tylko dlatego, że potencjalnie mógłby prowadzić na nieruchomości działalność gospodarczą. Takie działanie organów podatkowych jest nie tylko niesprawiedliwe i krzywdzące ale prowadzi do naruszenia zasady ochrony zaufania jednostki do Państwa i stanowionego przez nie prawa, w sytuacji w której Państwo i jego instytucje, zamiast służyć dobru obywateli podejmują działania dla ich maksymalnego obciążania podatkowego bez jakiegokolwiek realnego uzasadnienia dla tego typu działań i w całkowitym oderwaniu od stanu sprawy i faktycznego wykorzystania nieruchomości.

Na marginesie wskazuję również, że Skarżąca musi opłacać podatek od nieruchomości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w pełnej wskazanej wysokości pomimo, iż przepis ten w brzmieniu do 31 grudnia 2015 r. przewidywał wyjątek w postaci niespełnienia warunków technicznych przez lokal, które zdaniem Skarżącej również nie były spełnione. Z uwagi na brak definicji i jasności pojęcia „względy techniczne” zgodnie z zasadą *in dubio pro tributario*, wątpliwości prawne i interpretacyjne organ powinien rozstrzygać na korzyść podatnika, a Organ dokonał rozszerzającej interpretacji prawa podatkowego skutkującej zwiększeniem obciążeń podatkowych strony i naruszającej w/w prawa konstytucyjne.

Należy zaznaczyć, że ustawodawca kształtując prawo podatkowe i nakładając na obywateli obowiązki ponoszenia ciężarów publicznych nie może kierować się wyłącznie celem zwiększenia dochodów budżetowych Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, ale musi zawsze brać pod uwagę proporcjonalność ingerencji w prawo własności jednostki, gdyż daniny publiczne są jedną z form takiej ingerencji.

W związku z powyższym wniosek o stwierdzenie niezgodności art. 1a ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych – w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 32 ust. 1, art. 84, art. 168 oraz art. 217 Konstytucji RP jest w pełni zasadny.

Za Skarżącą

Robert Szczepanek
RADCA PRAWNY

Załączniki:

1. Pełnomocnictwo do sporządzenia skargi wraz z potwierdzeniem uiszczenia opłaty skarbowej.
2. Wydruki z Krajowego Rejestru Sądowego. (2 du. 22.02.17r., 04.12.18r., 11.03.19r.)
3. 4 odpisy niniejszego pisma

Otrzymują:

1. Adresat ;
2. A.a